

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **PIECEXPORT – PIECBUD spółka akcyjna**, se sídlem 3-go Maja nr. 1A, Dąbrowa Górnicza, Polská republika, zastoupeného Ing. Zbyhňevem Gluzou, bytem Třinec-Lyžbice, Jeřabinová 353, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2013 č.j. 28428/13/5000-14201-706012, ve věci daně z příjmů,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2013 č.j. 28428/13/5000-14201-706012, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Třinci ze dne 18.7.2011 č.j. 122264/11/364910805117 ve věci stanovení daně z příjmů za zdaňovací období roku 2009, a to způsobem specifikovaným ve výroku napadeného rozhodnutí.

V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

- 1) Správce daně vydal ve věci dvě výzvy určené žalobci, a to dne 15.9.2010 a následně dne 18.4.2011 (správně dne 22.4.2011 – poznámka soudu). Druhá výzva v pořadí byla učiněna ve stejné věci již jednou rozhodnuté, a proto je podle žalobce nezákonná. Pokud se správce daně domníval, že vyšly najevo nové důkazní prostředky, měl postupovat formou obnovy řízení ve věci již jednou rozhodnuté rozhodnutím ze dne 20.12.2010 č.j. 101429/10/364910801511. Žalovaný v tomto rozhodnutí učinil úsudek o stavu věci a vydal rozhodnutí, že stálá provozovna žalobci nevznikla. Toto rozhodnutí nikdy nezměnil, a proto je podle žalobce stále platné. Odůvodnění výzvy ze dne 18.4.2011 je nedostatečné, a i proto byla vydána v rozporu se zákonem. Žalovaný se s touto odvolací námitkou žalobce v napadeném rozhodnutí nevypořádal.
- 2) Správce daně provedl dne 9.2.2011 místní šetření (úřední záznam č.j. 19426/11/364930802553), v jehož rámci vyslyšel svědky, aniž by však k těmto úkonům přizval zástupce daňového subjektu. Výsledky svědků přitom měly zásadní vliv na rozhodování správce daně. Žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou, že žalobci byla odepřena možnost klást otázky vyslychaným osobám. Žalobce nebyl předem informován ani o konání místního šetření dle záznamu č.j. 103788/12/364930806755 a nebyl k němu přizván. Také na tomto místním šetření byli vyslyšáni svědci. Ani s touto námitkou žalobce se žalovaný nevypořádal.
- 3) Správce daně učinil své úsudky izolovaně a nepřihlédl k dalším zjištěním a skutečnostem. Neposuzoval věc komplexně s přihlédnutím k dalším aktivitám žalovaného na území ČR, resp. Třineckých železáren. Žalobce zpochybnil argumentaci žalovaného smlouvou o nájmu nebytových prostor uzavřenou mezi žalobcem a Třineckým inženýringem a.s., neboť v samotném názvu smlouvy není uvedeno číslo koksárenské baterie, přičemž v uvedeném období existovaly dvě koksárenské baterie KB11 a KB12. Nájemní smlouva proto není důkazem o vzniku stavby. Dále žalobce zpochybnil tvrzení správce daně, že práce na stavbě KB12 pokračovaly po 25.1.2011. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal se všemi odvolacími námitkami a nesprávně vyhodnotil jednotlivé důkazy, čímž porušil zásadu náležitého zjištění skutkového stavu.
- 4) Daň byla vyměřena podle pomůcek v rozporu se zákonem. Odvolání směřovalo proti rozhodnutí správce daně k určení, zda vznikla nebo nevznikla stálá provozovna, když správce daně nemohl vyměřit daň v případě, že stálá provozovna nevznikla. Odvolací orgán se proto měl vypořádat jen s touto odvolací námitkou. Pokud měl odvolací orgán za to, že žalobci vznikla stálá provozovna, měl vydat rozhodnutí a následně nic nebránilo správci daně zahájit daňovou kontrolu. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, neboť žalobce v celé fázi daňového řízení se správcem daně spolupracoval, byl kontaktní, nic neskrýval a na všechny výzvy včas odpovídal.
- 5) Správní orgán I. stupně ve svém stanovisku k odvolání uvedl, že žalobce nepředložil účetnictví. Žalobce účetnictví předložit nemohl za situace, kdy nebylo rozhodnuto, zda mu stálá provozovna vznikla a kdy se sám domníval, že mu nevznikla. Své stanovisko měl potvrzené pravomocným rozhodnutím správce daně ze dne 20.10.2010. Výzva k předložení účetnictví za stálou provozovnu proto byla nezákonná a nespílitelná, když stejný správce daně tvrdil, že stálá provozovna nevznikla.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobní námitky se v zásadě shodují s námitkami odvolacími, které byly náležitě vypořádány v napadeném rozhodnutí. Žalovaný setrval na svém právním názoru a odkazuje na odůvodnění rozhodnutí. Dále zdůraznil, že zatímco první výzva správce daně byla učiněna za účinnosti předchozí právní úpravy, tj. zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP), druhá z výzev byla již učiněna za účinnosti nové právní úpravy zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád), který v ust. § 145 stanovuje postup správce daně v případě nepodání řádného daňového tvrzení. Postupem správcem daně proto nedošlo k porušení právních předpisů. Žalobce nebyl postupem správce daně nijak krácen na svých právech, neboť byl seznámen se všemi skutečnostmi, které byly dalším šetřením zjištěny. Současně mu byl dán dostatečný prostor, aby se k těmto zjištěním vyjádřil, případně předložil důkazní prostředky. Není pravdou, že by žalovaný měl ve svém rozhodnutí řešit pouze otázku vzniku stálé provozovny, když povinností správních orgánů obou stupňů bylo posoudit především otázku daňové povinnosti registrovaného daňového subjektu za předmětné zdaňovací období. K odvolací námitce týkající se neúčasti žalobce na místním šetření se žalovaný vyjádřil na str. 23 napadeného rozhodnutí, takže tato námitka byla vypořádána. Zdůraznil, že místní šetření proběhlo v rámci vyhledávací činnosti, a to s odkazem na § 78 odst. 2 a § 80 odst. 1 daňového řádu. Na místním šetření nedošlo k výsledku svědků ve smyslu ust. § 96 daňového řádu, když kladené dotazy se týkaly pouze a výhradně dokumentů předaných v rámci místního šetření a nevymykaly se povaze tohoto úkonu správce daně. Součástí správního spisu je protokol o ústním jednání č.j. 103788/12/364930806755, jehož předmětem bylo seznámení zástupce žalobce s doplněním odvolacího řízení. Žalovaný vyslovil také nesouhlas s názorem žalobce na nezákonnost stanovení daně podle pomůcek, když důvodem pro tento způsob stanovení daně bylo nesplnění zákonné povinnosti ze strany žalobce, který měl řádně identifikovat vznik stálé provozovny a daňovou povinnost, která se vztahovala na příjmy plynoucí ze zdrojů na území ČR. Tento přístup žalobce měl za následek nemožnost stanovení základu daně dokazováním. Proto byla stanovena daň podle pomůcek podle ust. § 98 daňového řádu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl registrován k dani z příjmů právnických osob na základě přihlášky k registraci dne 8.6.2009, v níž uvedl jako počátek provozování výdělečné činnosti den 15.5.2009. Výzvou ze dne 15.9.2010 č.j. 82262/10/344910805117 byl žalobce Finančním úřadem v Třinci jako prvostupňovým správcem daně (dále jen správce daně) vyzván k podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2009. Podáním ze dne 6.12.2010 žalobce učinil návrh na obnovu řízení ve věci registrace k dani z příjmů z toho důvodu, že mu v roce 2009 nevznikla stálá provozovna na území ČR, a proto společnost neměla být registrována. Správce daně na základě těchto informací vydal dne 20.12.2010 pod č.j. 101429/10/364910801511 rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností, jímž ve smyslu ust. § 56 ZSDP výzvu k podání daňového přiznání ze dne 15.9.2010 zrušil z úřední povinnosti. V odůvodnění uvedl, že má za prokázané, že daňovému subjektu v roce 2009 stálá provozovna nevznikla a tedy mu za toto období nevznikla ani povinnost podat přiznání k dani. Téhož dne, tj. 20.12.2010 vzal žalobce zpět svůj návrh na obnovu řízení. Rozhodnutím ze dne 22.12.2010 č.j. 102223/10/364910805117 správce daně zastavil z důvodu zpětvzetí řízení o obnově řízení. Dne 9.2.2011 provedl správce daně místní šetření v areálu Třineckých železáren, a.s. ve věci prověření prací, které pro tuto společnost prováděl žalobce na koksárenské

baterii KB12. Správce daně získal informace, že práce byly zahájeny nikoliv až 1.3.2010, ale již v srpnu 2009 převzala společnost žalobce sklady v areálu společnosti Třinecké železářny, a.s. a v říjnu 2009 došlo k pronájmu kanceláře od společnosti Třinecký inženýring, a.s. Doklady, které tyto skutečnosti prokazují, jsou součástí správního spisu. Správce daně na základě výsledků provedeného šetření vydal dne 22.4.2011 pod č.j. 73377/11/364910805117 výzvu, kterou vyzval žalobce k podání daňového přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období 2009. V odůvodnění výzvy uvedl skutečnosti, které jej k tomuto úkonu vedly, tj. výsledky šetření u smluvního partnera žalobce. Současně uvedl svůj závěr, že došlo k naplnění provedeného časového testu stanoveného v čl. 5 bod 3 sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 31/1994 Sb., o Smlouvě mezi vládou České republiky a vládou Polské republiky o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmů a z majetku (dále jen SZDZ). Na základě výzvy správce daně podal žalobce dne 16.5.2011 daňové přiznání za období od 15.5.2009 do 31.12.2009, ve kterém však vyplnil pouze údaje o poplatníkovi a údaje o zástupci. Ve zbývajících částech zůstalo daňové přiznání nevyplněno. Výzvou k odstranění pochybností ze dne 26.5.2011 č.j. 103754/11/364910805117 správce daně vyzval žalobce k odstranění pochybností, a to s ohledem na obsah podaného daňového přiznání. V následném vyjádření doručeném správci daně dne 7.6.2011 žalobce podání daňového přiznání v uvedené podobě odůvodnil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) sp. zn. 8 Afs 40/2010, podle kterého je nutno vždy podat daňové přiznání na výzvu daně, i když je výsledná daňová povinnost rovna 0. Dále žalobce namítl, že správce daně postupuje v rozporu s daňovým řádem, když v rozhodnutí ze dne 20.12.2010 č.j. 101429/10/364910801511 sám konstatoval, že má za prokázané, že žalobci v roce 2009 stálá provozovna nevznikla a že mu ani nevznikla daňová povinnost. Výzva ze dne 22.4.2011 je v rozporu s tímto předchozím tvrzením správce daně. Platebním výměrem ze dne 18.7.2011 č.j. 122264/11/364910805117 stanovil správce daně žalobci daň z příjmů právnických osob ve výši 0. V odůvodnění odkázal na skutečnosti, které konstatoval již ve výzvě ze dne 22.4.2011 a dále na obsah vyjádření žalobce ze dne 7.6.2011, s tím, že zjistil, že v roce 2009 žalobce neměl žádné zdanitelné příjmy, ale toliko daňové výdaje. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 25.7.2011 odvolání, když podle něj byl platební výměr vydán v rozporu se zákonem, neboť správce daně nerespektoval své vlastní rozhodnutí ze dne 20.12.2010, v němž konstatoval, že žalobce v roce 2009 neměl stálou provozovnu na území ČR a že mu tedy nevznikla daňová povinnost za toto zdaňovací období. V odvolacím řízení došlo na základě pokynů odvolacího orgánu (písemnost č.j. 4922/12-1200-805750) k postupnému doplnění dokazování správcem daně, a to celkem třemi okruhy doplnění v návaznosti na pokyny žalovaného. Správce daně provedl šetření u subjektů: Moravia Security, a.s. (evidující povolení vstupu osob a materiálu do areálu Třineckých železáren, a.s.), Třinecký inženýring, a.s. (subjekt poskytující plnění, která jsou předmětem daně – pronájem kanceláří) a Třinecké železářny, a.s. (objednatel díla stavby „KB12“ dle „Smlouvy – KB12“ ze dne 15.5.2009). Podáním ze dne 30.7.2013 doručeným správci daně téhož dne žalobce doplnil odvolání, a to v návaznosti na protokol ze dne 18.7.2013 č.j. 2139586/13/3218-05400-806755. Na základě provedených zjištění dospěl správce daně k závěru, že konkrétním dnem zahájení prací na stavbě KB12 je den 17.8.2009, kdy žalobce převzal sklady. Současně správce daně vyhodnotil, že jelikož daňový subjekt neunesl důkazní břemeno v té míře, že by základ daně a daňovou povinnost bylo možno stanovit dokazováním, bude přistoupeno ke stanovení daně podle pomůcek. Se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, byl žalobce

seznámen písemností č.j. 24199/13/5000-14201-706012-706012 ze dne 1.10.2013. Současně byl žalobce vyzván výzvou č.j. 24196/13/5000-14201-706012, aby se ke sdělovaným skutečnostem vyjádřil. Žalobce se vyjádřil odpovědí ze dne 30.10.2013 doručenou žalovanému téhož dne a současně doplnil své odvolání. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud nesdílí názor žalobce, že druhá výzva správce daně učiněná dne 22.4.2011 pod č.j. 73377/11/364910805117, již byl žalobce vyzván k podání daňového přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období roku 2009, byla výzvou nezákonnou. Názor žalobce, že rozhodnutí ze dne 20.12.2010 č.j. 101429/10/364910801511, kterým byla zrušena výzva ze dne 15.9.2010 vytvořilo překážku věci rozhodnuté (*rei iudicata*), je nesprávný. Označené rozhodnutí není totiž rozhodnutím věcným, tj. rozhodnutím ve věci samé, ale rozhodnutím procesním, a proto překážku věci rozhodnuté nemohlo vytvořit. Správce daně u obou výzev k podání daňového přiznání postupoval v souladu se zákonem. První výzva ze dne 15.9.2010 byla jeho reakcí na žalobcovu registraci jakožto plátce daně z příjmů, a to na základě vlastní žádosti žalobce o registraci ze dne 8.6.2009, v níž označil za zahájení své podnikatelské činnosti den 15.5.2010. Následné rozhodnutí ze dne 20.12.2010, jímž byla tato výzva zrušena, bylo opět reakcí správce daně na procesní úkon žalobce, který učinil návrh na obnovu řízení ve věci registrace s tím, že mu stálá provozovna na území ČR v roce 2009 nevznikla. Řízení zahájené výzvou ze dne 15.9.2010 bylo proto jejím zrušením ukončeno. Skutečnost, že v odůvodnění rozhodnutí ze dne 20.12.2010 správce daně uvedl, že žalobci v roce 2009 stálá provozovna nevznikla a není povinen podat za toto zdaňovací období daňové přiznání je pro posouzení věci irelevantní. Odůvodnění rozhodnutí samo o sobě není právně závazné. Nehledě k tomu, že se jedná o rozhodnutí procesní a nikoliv meritorní, jak již bylo shora uvedeno. Správci daně proto nic nebránilo, aby na základě zjištění nových skutečností vyzval žalobce výzvou ze dne 22.4.2011 k podání daňového přiznání za rok 2009 opět. S obdobnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal na str. 21-22 napadeného rozhodnutí. Žalobce jeho úvahu žádným způsobem nezpochybnil. Pokud žalobce namítá nedostatečné odůvodnění výzvy ze dne 22.4.2011, krajský soud se ani v tomto ohledu s žalobcem neztotožňuje. Předmětná výzva obsahuje výčet nově zjištěných skutečností a jejich vyhodnocení správcem daně, na jehož základě dospěl k závěru, že žalobci vznikla v roce 2009 stálá provozovna na území ČR a že mu tedy vznikla také daňová povinnost za toto zdaňovací období. Žalobce navíc v žalobě nekonkretizoval, v čem spatřuje nedostatečnost odůvodnění výzvy, pouze tento tvrzený nedostatek formuloval ve zcela obecné rovině. Na základě shora uvedeného je také neodůvodněný názor žalobce, že správce daně měl při zjištění nových skutečností postupovat formou obnovy řízení. Jak již krajský soud shora uvedl, řízení, které probíhalo na základě první výzvy ze dne 15.9.2010, bylo ukončeno jejím zrušením (rozhodnutím ze dne 20.12.2010), tudíž žádné řízení dále neběželo ani nebylo ukončeno meritorním rozhodnutím. Neexistovalo tedy řízení, které by bylo možno „obnovit“. Z uvedených důvodů krajský soud první žalobní bod důvodným neshledal.

Krajský soud nesdílí ani důvodnost námitek žalobce směřujících proti průběhu místního šetření a krácení jeho procesního práva klást otázky vyslychaným osobám. Správce daně prováděl místní šetření již za účinnosti daňového řádu, který koncipuje tento úkon správce daně jako jednu z forem vyhledávací činnosti upravené v ust. § 78 a násl. daňového řádu jako jeden z postupů při správě daní. Podle ust. § 78 odst. 2 správního řádu je správce daně oprávněn provádět vyhledávací činnost i bez součinnosti s daňovým subjektem. V rámci místního šetření může správce daně vyhledávat důkazní prostředky, provádět ohledání u daňových subjektů a dalších osob zúčastněných na správě daní, a to i na místě, kde je to vzhledem k účelům místního šetření nejvhodnější, může také přizvat osobu, jejíž přítomnost je z povahy věci potřebná. O průběhu místního šetření sepíše správce daně podle povahy šetření protokol nebo úřední záznam (ust. § 80 odst. 1 až 3 daňového řádu). Pokud osoba odlišná od daňového subjektu v rámci místního šetření poskytne správci daně vyjádření, nejedná se o svědeckou výpověď, jak se mylně domnívá žalobce. Svědecká výpověď je upravena ust. § 96 daňového řádu a daňový subjekt má samozřejmě právo být při výslechu svědka přítomen a klást mu otázky (§ 96 odst. 5 daňového řádu). V posuzované věci má krajský soud obsahem správního spisu za prokázané, že v průběhu vyhledávací činnosti správce daně nebyly provedeny žádné svědecké výpovědi, takže procesní práva žalobce jako daňového subjektu nebyla v tvrzeném rozsahu porušena. Žalovaný se s obdobnou odvolací námitkou vypořádal na str. 23 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že v rámci místního šetření se přítomné osoby vyjadřovaly pouze k dotazům týkajícím se předaných dokumentů. Jednalo se tedy o úkony odpovídající povaze místního šetření jako procesního postupu správce daně. Není tudíž oprávněné ani žalobní tvrzení, že se žalovaný s touto odvolací námitkou nevypořádal. Z uvedených důvodů krajský soud neshledal ani druhý žalobní bod důvodným.

Žalobní bod 3 je v podstatné části svého obsahu natolik nekonkrétní, že nesplňuje kritéria řádného žalobního tvrzení. Tvrdí-li žalobce, že správce daně učinil své úsudky izolovaně a nepřihlédl k dalším zjištěním a skutečnostem, zejména k dalším aktivitám žalovaného na území ČR či Třineckých železáren, jedná se o tvrzení natolik nekonkrétní, že jím není dán ani základní rámec soudního přezkumu. Dle ustálené praxe správních soudů (např. rozsudek NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9.2.2011 č.j. 31Ca 152/2009-44) je určení rozsahu soudního přezkumu zcela v dispozici navrhovatele. Jím formulovaná návrhová tvrzení však musí být natolik konkrétní, aby alespoň rámcově určovala rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn ani povinen vyhledávat či domýšlet žalobcem obecně tvrzené nezákonnosti, neboť by tím porušil zásadu dispoziční, kterou je soudní přezkum ve správním soudnictví ovládán, ale také zásadu rovnosti účastníků řízení. V posuzované věci žalobce nekonkretizoval, které úsudky žalovaného napadá, ani ke kterým skutečnostem nebylo přihlédnuto či v čem spatřuje nekomplexní posouzení věci. Pokud pak v závěru tohoto žalobního bodu žalobce tvrdil, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami a nesprávně vyhodnotil jednotlivé důkazy, svědčí takto obecnému tvrzení totéž, co již bylo uvedeno k úvodní formulaci posuzovaného žalobního bodu. Jediná žalobcem uvedená konkretizace se týká argumentace žalovaného smlouvou o nájmu nebytových prostor uzavřenou mezi žalobcem a Třineckým inženýringem, a.s., když v samotném názvu smlouvy není uvedeno číslo koksárenské baterie, přičemž v té době existovaly koksárenské baterie dvě (KB11 a KB12), a proto z této smlouvy nelze dovozovat vznik stavby. Dále žalobce zpochybnil tvrzení správce daně, že práce na

stavbě pokračovaly po 25.1.2011. Pokud jde o druhé z uvedených tvrzení, považuje krajský soud otázku pokračování prací po 25.1.2011 za nerozhodnou, neboť posuzovaným zdaňovacím obdobím je rok 2009, ve vztahu k němuž je otázka pokračování prací po 25.1.2011 zcela irelevantní. Soud proto neshledal důvody, pro které by se měl blíže zabývat pokračováním prací po tomto období. Pokud jde o zpochybnění smlouvy o nájmu nebytových prostor nedostatečnou konkretizací koksárenské baterie, ani toto žalobní tvrzení neshledal soud relevantním, neboť žalovaný okamžik vzniku stálé provozovny dovodil primárně z jiné skutečnosti, než byla předmětná nájemní smlouva. Podle ust. § 22 odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále jen ZDP) se staveniště, místo provádění stavebně montážních projektů a dále poskytování činností a služeb uvedených v odst. 1 písm. c) a f) bod 1 považují za stálou provozovnu, přesáhne-li jejich doba trvání 6 měsíců v jakémkoli období 12 kalendářních měsíců po sobě jdoucích. Pro posouzení postavení žalobce jako poplatníka daně z příjmů ve smyslu tohoto ustanovení bylo proto nezbytné vymezit počátek jeho faktické činnosti na území ČR. Ten byl stanoven dnem 17.8.2009, když tohoto dne došlo k převzetí skladů v areálu odběratele. Teprve dne 1.10.2009 uzavřel žalobce smlouvu o pronájmu nebytových prostor se společností Třinecký inženýring, a.s. Šetřením správce daně bylo také prokázáno, že za období od září 2009 do konce února 2010, tj. před započítáním vlastních vyzdívacích prací, žalobce převzal a zaskladnil více než 60 % materiálu „vyzdívky“, za což vyfakturoval za stejné období plnění v celkové výši 4 813 600 Kč. Ukončení prací žalovaný stanovil datem 31.5.2011, k němuž vypršel podnájemní vztah na podnájem kancelářských prostor. Své závěry má žalovaný mj. podloženy účetnictvím společnosti Třinecké železářny, a.s., z něhož zjistil, že žalobce již dne 30.9.2009 fakturoval tomuto svému obchodnímu partnerovi za činnost v měsíci září částku 499 800 Kč. Lze souhlasit s žalovaným, že žalobce jeho zjištění, na nichž vystavěl svůj závěr o daňové povinnosti žalobce za rok 2009, žádným relevantním způsobem nezpochybnil a nezpochybňuje jej ani argumentací tohoto žalobního bodu, který krajský soud důvodným neshledal.

Dalším žalobním bodem napadl žalobce způsob vyměření daně pomocí pomůcek. Žalobce namítl, že jednak po celou dobu daňového řízení se správcem daně spolupracoval, nic neskrýval a na všechny výzvy včas odpovídal, a jednak jím podané odvolání směřovalo primárně k otázce vzniku stálé provozovny, takže žalovaný se měl zabývat pouze touto otázkou a rozhodnout o tom, zda žalobci stálá provozovna vznikla či nikoliv. Teprve následně mohla být zahájena daňová kontrola. Ani tento žalobní bod krajský soud důvodným neshledal. V první řadě je nutno zdůraznit, že nedostatečná součinnost daňového subjektu v řízení vedeném správcem daně je pouze jedním ze zákonných předpokladů pro použití pomůcek. Žalobci nelze nepřiznat spolupráci se správcem daně, avšak jen do určité míry. Žalobce skutečně byl kontaktní a reagoval na všechny výzvy správce daně, ovšem na druhé straně neposkytl správci daně požadované informace týkající se zdaňovacího období roku 2009, nepředložil účetnictví za toto období a nepředložil ani řádně vyplněné daňové přiznání. V podstatě jeho hlavním argumentem opakujícím se ve většině jeho podání bylo tvrzení, že správce daně již ve věci jednou rozhodl (rozhodnutí ze dne 20.12.2010), a proto po něm nemůže znovu cokoliv ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2009 oprávněně požadovat. Tato premisa, z níž žalobce vycházel, se však ukázala zcela mylnou, jak již krajský soud rozvedl v argumentaci k žalobnímu bodu 1. Jestliže tedy žalobce po celou dobu daňového řízení nepředložil správci daně žádné doklady týkající se jeho činnosti na území ČR v roce 2009,

nepředložil řádné účetnictví za toto období ani jakoukoli konkretizaci své činnosti, pak nelze než dospět k závěru, že dostatečně nespolupracoval. Daň byla proto v souladu s ust. § 98 odst. 1 daňového řádu vyměřena podle pomůcek, když žalobce nesplnil zákonnou povinnost spočívající v předložení řádně vedeného účetnictví za rok 2009, ani řádně nevyčíslil své příjmy a výdaje v daňovém přiznání, čímž porušil své zákonné povinnosti, takže daň nebylo možno stanovit dokazováním (viz přiměřeně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.6.2005, sp. zn. 7 Afs 104/2004). Správci daně proto nezbylo, než ji stanovit podle pomůcek. Žalobcová námitka, že se odvolací orgán v posuzované věci měl zabývat pouze právní otázkou, zda žalobci vznikla či nevznikla stálá provozovna, je zcela nepřipadná, neboť podstata činnosti správce daně spočívá ve správě daní, což je postup směřující ke správnému zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady (ust. § 1 odst. 2 daňového řádu). Veškerá činnost správců daně se proto ubírá tímto směrem. Otázka existence stálé provozovny proto nemůže být šetřena samostatně a nemůže být o ní věcně rozhodováno bez toho, aniž by byla posuzována daňová povinnost daňového subjektu za konkrétní zdaňovací období. Otázku existence stálé provozovny proto nelze vytrhnout z kontextu daňové povinnosti za sledované daňové období, ale je nutno ji posuzovat jako součást rozhodovací činnosti správce daně.

Poslední žalobní bod krajský soud neshledal rovněž odůvodněným, neboť opět vychází z mylné premisy žalobce, že výzva ze dne 22.4.2011 byla nezákonná, když správce daně již jednou rozhodl rozhodnutím ze dne 20.10.2010. Krajský soud v tomto směru zcela odkazuje na argumentaci již výše uvedenou (k žalobním bodům 1 a 4) a pro úplnost dodává, že žalobce ani v tomto žalobním bodě závěry žalovaného týkající se vzniku a existence stálé provozovny v roce 2009 a vzniku daňové povinnosti za toto zdaňovací období žádným relevantním způsobem nezpochybnil.

Jelikož krajský soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 28. ledna 2016

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu